Limburgs
Volkskundig Genootschap

LAPJESPROEF VOOR DRIE ZUSSEN

100 artikelen over
volkscultuur in Limburg

HET BELANG VAN LIMBURG
Limburger én wereldburger

Vodden voor drie zussen

Volkscultuur in Limburg

100 teksten verzameld door Luk Indesteege en Herman Clerinx
met een wetenschappelijke begeleiding door Hilde Schoefs
met een voorwoord van Marc Jacobs en Annick Boesmans
in opdracht van het Limburgs Volkskundig Genootschap
en met de medewerking van:

Karel Baeten
Rob Belemans
Annick Boesmans
Theo Broers
Jacques Collen
Mathieu Driessen
Raymond Lambie
Robert Nouwen
Reinhilde Pieters
René Raets
Raymond Rutten
Raf Van Laere
Elvira Vavedin
Mien Verdingh

Tussen 2002 en 2004 verschenen in de rubriek Duizendpoot van Het Belang van Limburg welgeteld honderd bijdragen over volkscultuur in Limburg. Ze geven een blik op de verrassende hoeveelheid volkscultuur, die in deze provincie aanwezig is. Soms gaat het om oude gebruiken die haast wanhopig proberen te overleven, soms gaat het om gloednieuwe fenomenen. Steeds bieden de teksten een beeld van wat de Limburgers bezighoudt.

In dit boek worden de honderd stukjes gebundeld. Ze werden redactioneel enigszins gestroomlijnd en geactualiseerd, en ondergingen een wetenschappelijke 'controle', maar in wezen staan ze afgedrukt zoals ze in de krant waren gepubliceerd. Om praktische redenen staan ze in dit boek per thema gegroepeerd.

In veel gevallen hebben lezers gereageerd. Ook van die reacties bevat dit boek een – helaas te beperkte – bloemlezing. Vaak vormen de reacties een schitterende aanvulling op de oorspronkelijke teksten.

Bijna altijd zijn de artikels gebaseerd op eigen onderzoek van de auteurs. In veel gevallen fungeerde ook het internet als bron. Hebben de auteurs uit nog andere bronnen geput, dan staat dit onder de tekst vermeld.

Voor u begint te lezen nog even dit: de auteurs claimen over hun onderwerpen geen deskundigheid of alwetendheid. Gewapend met een hopelijk snelle blik en een scherp opmerkingsvermogen hebben ze tussen 2002 en 2004 de veranderingen in het volksculturele klimaat van hun Limburgse biotoop geregistreerd. Daarvan brachten zij verslag uit.

Bent u het niet met een bijdrage eens, heeft u vragen of kan u een en ander aanvullen, aarzelt u dan niet om te reageren. Dat kan via de website van het Limburgs Volkskundig Genootschap: www.volkskunde-limburg.be.

Inhoud van het volledige boek

Vooraf
- Lap: volkskunde!
- Tradities: verleden tijd of actualiteit?

1. Jeugd heeft geen deugd
   - Jongen of meisje?
   - Boekentassen
   - Chrysostomos
   - 18 jaar
   - Piercings en tattoos
   - Sint-Valentijn
   - De hand van je toekomstige vragen
   - Ossenboek
   - Een nieuwe voordeur krijgen
   - Is Sarah een heks?
2. De angst vaart mee
   - Dieventekens
   - Huisbeveiliging
   - Verkeersveiligheid
   - Palmtakjes
   - Donder en bliksem
   - Wijding van de kruidwis
   - Het spookt in Limburg
   - De duivel in Limburg
3. De kracht om zichzelf te genezen
   - Reuma
   - Migraine
   - Wratten
   - Niezen
   - Kruiden
   - Spijkers als medicijn
4. De macht van de gewoonte
   - Metselaarstekens
   - De mei richten
   - Dakpannen, een voordeurrage?
   - Verzamelen
   - Spaarkassen
   - Smokkelen
   - Het hartje in de toiletdeur
   - Mijnwerkerscultuur
   - Zeg me hoe u rijdt

5. Ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is
    - Spotnamen
    - Waem kalt Limburgs?
    - Verhalen vertellen
    - Engelenglimlach
    - Klederdrachten
6. De beste vrienden van de mens
    - Duiven
    - Hanengevechten
    - Hanenzingen
    - Kippen in de tuin: van hoevedier tot hobbydier
    - Mollen
    - Imkers en hun bijen
    - Koeschijten
7. Ik wil de grootste zijn
    - Nagelkloppen
    - Knikkeren
    - Van schutten naar schieten en meer
    - Supporterscultuur
    - Pagschieten
    - Beugelen
    - Vrouwsjouwen
8. De wereld is een schouwtoneel
    - Volksmuziek
    - Limburgse volksmuzikanten
    - De blokviool
    - Steltendansen en stokkendansen
    - Openluchttheaters
    - Het Rutten-meispel
    - Malbroek
9. Licht in donkere dagen
    - Halloween
    - Sint-Hubertus
    - Sint-Maartensvuur
    - Adventskrans
    - Sinterklaas
    - De kerstman
    - Kerstbomen
    - Kerstkalkoen
    - Lekkere nieuwjaarsgeschenken
    - Driekoningenzingen
    - Kerstboomverbranding
10. Van heiligen en mensen
    - Vasten

Sint-Annaviering.....
Het heilig paterke van Hasselt
Brigitta beschermt
Sint-Jozef
Heilige Rita
De Drie Gezusters
Benedictusmedailles
Sint-Cecilia
Varkenskoppen voor Sint-Theunis
Symbolen op graven
11. Stappen voor God
Bedevaart naar Kortenbos
Het fenomeen Scherpenheuvel
Sacramentsprocessie
Halfoogst is Mariadag
De Kroning in Tongeren
Virga Jessegebruiken
12. Morgen is het feest
Winterbarbecue
Het Hasseltse carnaval
Carnavalswagens
1 april
Paasbomen
Paaseieren
Meiviering in Genk
Moederdag
Babyparty's
Beschuit met muisjes
Reuzen
Hasselt Jeneverstad
Cramignon rijden
Slotbeschouwing
Volkscultuur

100 artikelen over volkscultuur in Limburg

Tussen 2002 en 2004 verschenen in de rubriek *Duizendpoot* van *Het Belang van Limburg* exact 100 bijdragen over volkscultuur in Limburg. Soms waren de stukjes grappig, soms vertederend, soms ontroerend. Bijna altijd waren ze verrassend informatief. Samen geven de 100 bijdragen een blik op de volkscultuur, die in deze provincie in grote mate aanwezig is. Af en toe gaat het om oude gebruiken die met moeite overleven, in andere gevallen komen hypermoderne fenomenen aan bod. Stuk voor stuk bieden de teksten een beeld van wat 'het volk' bezighoudt. Ze geven een spiegel van het leven van eke dag, een leven dat in de media nauwelijks aan bod komt.
Omdat zo'n schat aan informatie niet verloren mag gaan, hebben het *Limburgs Volkskundig Genootschap* en *Het Belang van Limburg* beslist om de 100 bijdragen te actualiseren en in dit bijzondere boek te verzamelen. Ook de reacties van lezers zijn opgenomen. Ze vormen een schitterende aanvulling op de teksten uit de krant. Op een andere manier dan we gewoon zijn, tonen de artikels en reacties in *Lapjesproef voor Drie Zussen* wat er leeft in het Limburg van vandaag. Hoewel elke Limburger zich hierin zal herkennen, zal ook elke Limburger hierdoor verrast worden.

www.volkskunde-limburg.be

HET BELANG VAN LIMBURG
Limburger én wereldburger

Vooraf
Lap: volkskunde!

Marc Jacobs
Directeur Vlaams Centrum voor Volkscultuur

Lap! Honderd vliegen in één slag!

Kort, snel en flitsend. Het zijn drie adjectieven die onverlaten in andere provincies niet onmiddellijk met Limburg(ers) – en al evenmin met volkskunde – associëren, maar de bijdragen in deze bundel illustreren het tegendeel (net als Racing Genk een tijd geleden). “Lekker, leuk en luchtig” zouden onze noorderburen zeggen. Dit boekje leest inderdaad heel vlot weg, ook al is het door verschillende mensen geschreven. Maar is het ook een bijdrage tot ‘dé’ volkskunde in Vlaanderen in de 21ste eeuw? Ja, door het steeds meer aanvullen, variëren en hoger opstapelen van de lading in de container ‘volkscultuur’ met eigentijdse fenomenen; een beweging die de noodzaak tot een nieuwe synthese en taxonomie (wetenschappelijke studie van classificatie en systematiek) stelselmatig hoger op de agenda plaatst.

Bijna gelijktijdig, maar helemaal los van elkaar verschijnen, in 2004 twee lichtvoetige boekjes over volkskunde. Naast de bonte bundel die u in uw handen hebt, rolt ook een fraaie nieuwe bezoekersgids van een ‘vijf-voor-twaalf’-instelling in Antwerpen van de persen, met de titel *Volkskundemuseum. Alledaags en bijzonder* (Antwerpen, Musea Antwerpen, 2004). Met plezier heb ik ze allebei gelezen omdat er geen verkrampte, aderverkalkte geest in rondwaart, die al het materiaal in een gelijkgeschakeld keurslijf propt of de geïnteresseerde als een volksculturele mare berijdt (zie www.volksverhalenbank.be, SIN 0291). Neen, met een open en speelse volkskundige blik, oor en dito geest worden de buren en huisgenoten geobserveerd in het 21ste-eeuwse Limburg: de container wordt gul en gezellig volgeladen. Deze bundel is geen Limburgse Volkskunde ter Meerdere Eer en Glorie van een Limburgs Belang, maar een bonte lappendeken van ‘volkscultuur’ in Limburg (met meestal pretentieloze stukjes, die eerder verschenen in Het Belang van Limburg).

Vijftien à vijfentwintig jaar geleden zou dit boekje in deze vorm niet mogelijk geweest zijn. Onder meer omdat de vijfenveertig keer voorkomende lettercombinatie ‘www’ toen geen betekenis zou hebben gehad, en men ook de logica achter de URL-fähige combinatie ‘volkskunde-limburg’ niet onmiddellijk zou hebben gesnapt. Nu worden hier overal één-tweetjes met internetbronnen opgezet. Er worden in vele stukjes vormen van cyberlore ingepast als evenveel pony’s van traditioneel Troje, zoals sites voor een 30ste verjaardag, webplekken voor de vaardigheid van dakpanschilderen, duiven.com.com.com of kinderheiligen op Internet. Technologie en (post-)moderniteit worden niet genegeerd maar gewoon meegenomen. Dit gebeurt haast vanzelfsprekend, naadloos, … Het zijn vaak mooie voorbeelden van ‘globalisering’, van hoe wereldwijde netwerken en conventies tot in

Limburgse gemeenten vertakt zijn en omgekeerd, net als vele geïmporteerde tradities als Valentijn of moederdag die in dit werk aan bod komen. Het wereldwijde web wordt gebruikt om te interpreteren en wereldkundig te maken.

In deze bundel komen niet alleen boerenwagens, traweiteldansen, gesmokkelde boter en wafels maar ook breaks, after-party's, gesmokkelde drugs (al zouden die naar verluidt, tenzij via de Heilige Rita, zogezegd niet tot het terrein van volkscultuur behoren) en winterbarbecue voor. Precies het feit dat al deze fenomenen – net als in het dagelijkse leven – samen naast elkaar voorkomen, is belangrijk. Zo wordt het semantische veld van wat onder het begrip 'volkscultuur' schuilgaat, opgerekt of verbreed. Dit gebeurt heel inductief, van onderop: observeren, registreren en weergeven.

In deze bundel klinkt hier en daar nog duidend en licht moraliserend commentaar door, met een licht esthetiserende of corrigerende aanzet tot afbakening (afstand nemend van bijvoorbeeld commercialisering of crimineel gedrag). Dit roept associaties op met de houding van de UNESCO in de voor het volkskundige veld in de 21ste eeuw cruciale Conventie Betreffende de Bescherming van Immaterieel Erfgoed (17 oktober 2003), die alleen vormen die in overeenstemming zijn met bijvoorbeeld de mensenrechten in aanmerking neemt. Politiek correct, zonder twijfel, maar vanuit wetenschappelijk oogpunt interessante stof voor discussie. De UNESCO-conventie stuurt onder meer aan op het aanleggen van allerlei registers van het immateriële erfgoed alias de volkscultuur. Het is interessant dat net op zo'n ogenblik in het volkskundige veld even met de kraan open gedweild wordt en allerlei fenomenen worden meegenomen. Dit geldt trouwens de voorbije jaren ook voor het begrip 'erfgoed'.

Daar schuilt volgens mij het belang van de bundel. Geleidelijk wordt gemasseerd naar een (voorzichtige) verbreding van de canon, met name door de actualisering van de met een etnologische blik geobserveerde fenomenen. Precies hetzelfde procédé wordt *en passant* toegepast in de Antwerpse museumgids, waarin als rode draad een over diverse pagina's in alfabetische volgorde gescandeerde reeks gekozen begrippen op één rij worden gezet. Als voorbeeld citeer ik het deeltje van de keten op p. 9 van dat boekje, onder de afbeelding *God ziet mij/Hier vloekt men niet*); "chiromantie / cliché / communicatie / consumptie / context / continuïteit / cultureel erfgoed / culturele biografie / dagelijks leven / de blote verdoemenis / de Neus / devotie / dialect / diascordio / dood / drank / driekoningen / duivel / eer / eetcultuur / ereteken / etnologie / ex-voto / familie / feest / flipperkast".

Met een knipoog naar de geheimzinnige en door de samenstellers gelukkig niet uitgelegde titel van deze Limburgse bundel (in de veronderstelling dat u als nieuwsgierige lezer snel tot voorbij het essay over de Heilige Rita zal komen, zo gok ik), zou men kunnen zeggen dat bij de heilige Etnologia alle lapjes lijken te zinken. Lap! Nog tientallen erbij. Laat maar komen in deze fase. Het is een goede zaak dat zowel erfgoedverenigingen als beheerders van volkskundemusea het heel breed en open benaderen. Het verhoogt voor de volgende jaren alleen maar de collectieve uitdaging voor het maken van een synthese, voor nieuwe classificaties en modellen en – laat ons hopen – theorievorming.

Tradities: verleden tijd of actualiteit?

Annick Boesmans
Conservator Openluchtmuseum Bokrijk

Het begrip 'traditie' mag ouderwets klinken maar de manier waarop dat begrip vandaag een invulling krijgt, is soms zeer modern. Het afscheid van het vrijgezellenleven bijvoorbeeld, dat 20 jaar geleden helemaal uit de tijd leek, wordt nu niet langer voor de heren alleen georganiseerd. Ook de dames mogen ervan genieten. Niet zelden ziet men hen verkleed als kippen of bedelen om een zoen, of staat hen een originele onverwachte maidentrip naar Barcelona te wachten. Mannen ondergaan soms vernederende opdrachten, maar die zijn vaak zo creatief dat de hele omgeving van het relaas achteraf kan genieten. Ook het ten huwelijk vragen kent een revival. Helemaal tegen alle tendensen van de vrouwenemancipatie in, vroeg onlangs nog een onderwijzer in Maaseik in een circustent zijn geliefde om het "ja".

Dat niet iedereen even gelukkig is met de manier waarop vandaag aan tradities gestalte wordt gegeven, is evident. Heel wat mensen ergeren zich aan het commerciële karakter van moederdag, kerstmis of bepaalde Sinterklaasvieringen. Anderen hebben dan weer moeite met het occulte van de heksenvieringen of het oubollige van de rode zakdoek met bolletjes.

Sommige tradities verdwenen omdat zij hun betekenis verloren, andere vervullen thans een andere functie dan toen ze ingang vonden. Zo moest tot voor kort iedere man naar het leger, maar tot in 1909 werd hij daartoe geloot. Men trachtte dat lot met alle middelen gunstig te stemmen: met een talisman, een scapulier, een stukje paaskaars dat men op zich droeg… Sommigen beloofden een noveen, riepen de hulp in van paters of naaiden bijvoorbeeld een beeldje van de Heilige Antonius in de mouw van de arm waarmee men het lot moest trekken. Uit een onderzoek aan de universiteit van Leuven blijkt dat sommige studenten soortgelijke activiteiten ondernemen voor een goed examen (waarvan ze overigens het lot nog in eigen handen hebben), van het dragen van dezelfde kleding als toen ze eerder een goed examen aflegden, tot het beloven van niet meer te roken of het dragen van de polshorloge van iemand die hen geluk brengt

Dat niet alle tradities een stamboom kunnen voorleggen die erop wijst dat ze sinds heuglijke tijden bestaan, is niet echt een probleem. De definitie van het immaterieel cultureel erfgoed, aangenomen door de Unesco, zegt expliciet dat praktijken (en uitdrukkingen, kennis, vaardigheden als de instrumenten objecten, artefacten en culturele ruimtes die daarmee geassocieerd worden) altijd herschapen worden door gemeenschappen en groepen als antwoord op hun omgeving, hun interactie met de natuur en de geschiedenis. Dit geeft aan die gemeenschappen een gevoel van

identiteit en continuïteit, en bevordert dus het respect voor de culturele diversiteit en menselijke creativiteit.

15 jaren geleden verzamelden Hobsbawm en Ranger een bundel artikels waarin het ontstaan van een aantal "tradities" onderzocht werd. De resultaten waren ontluisterend. Meer dan één eeuwenoud gebruik bleek bij nader onderzoek helemaal niet oud te zijn. Grote delen van de Schotse en Welse volksgebruiken, waarvan de hedendaagse beoefenaars volhouden dat zij teruggaan tot het verre verleden, blijken doelbewuste creaties te zijn van de 19de-eeuwse antiquarians. Zonder zich te bekommeren om anachronismen uit verschillende antieke, middeleeuwse en latere bronnen, reconstrueerden zij volksgebruiken. Zo verschaften zij de plaatselijke bevolking een vaak levensnoodzakelijk pseudo-verleden, dat de samenhorigheid versterkte en de maatschappelijke banden hechter maakte.

Ook in onze streken kan men voorbeelden aanhalen van evenementen, die zich beroepen op een eeuwenoude traditie. Bij nader onderzoek roept die heel wat vragen op. De huidige tekst van het Sint-Evermarusspel in Rutten dateert uit het begin van de 20ste eeuw en werd door de romantische priester-dichter August Cuppens geschreven. De oorspronkelijke tekst was volgens hem dermate gedegenereerd dat hij onbegrijpelijk was. Als gevolg van zijn ingreep is de oude tekst inmiddels verloren.

Het zijn tradities die aldus volledig beantwoorden aan de criteria, die werden opgesteld om ze op de wereldranglijst van meesterwerken van het immateriële erfgoed te kunnen opnemen. Op 17 oktober 2003 werd deze UNESCO-conventie voor de bescherming van het immateriële erfgoed goedgekeurd. Het voordeel van deze opname is dat dit immateriële erfgoed onder meer bewaard zal worden, gedocumenteerd en gepromoot.

Ook in Limburg zijn er voorbeelden voorhanden. Schieten op de staande en liggende wip bijvoorbeeld, de traditionele reuzenfiguren of de ommegangen.

Aan u het oordeel welke traditie kan voorgedragen worden om, net als de Gilles van Binche, op deze wereldranglijst van Unesco te figureren. En zo creëert u meteen kansen om samen met beleidsmakers en verantwoordelijken ons erfgoed een internationale erkenning te geven, waardoor dat erfgoed kan worden bewaard, gepromoot en gerevitaliseerd.

Slotbeschouwing

Volkscultuur

Luk Indesteege
Voorzitter Limburgs Volkskundig Genootschap

Twee jaar lang zijn er bijdragen over volkscultuur in Limburg verschenen in Het Belang van Limburg. U kon ze in dit boek lezen, vergezeld van reacties.

Er blijft nu nog de vraag: wat is eigenlijk volkscultuur? Dit is niet de plek voor academische discussies; wij houden het simpel en geven kort onze eigen mening. Tot de volkscultuur behoort alles wat mensen van elkaar overnemen en geregeld samen beoefenen om bij een groep te horen; het zijn dagdagelijkse voorwerpen, gebruiken en rituelen die het groepsgevoel bevestigen.

Eigenlijk is het veel gemakkelijker om te omschrijven wat volkscultuur niét is. Het gaat niet over elementaire behoeften zoals eten, werken, wonen en voortplanten. Het gaat ook niet over onze individuele ontspanning zoals lezen, tv-kijken, breien of joggen. Zodra onze basisbehoeften ingevuld zijn, komen natuurlijk wel eetcultuur en wooncultuur te voorschijn, evenals gebruiken op het werk en bij het vinden van partners. Die gebruiken zijn vaak lokaal van aard en worden opgevolgd door meerdere personen. Er ontstaat een groepsproces.

Als iemand het kraambezoek door een babyborrel vervangt, is dat nog geen traditie. Maar als velen dat gaan doen, wordt het wel een trend waarover de lifestylebladen schrijven. Als het gebruik nadien nog verder leeft, betekent het dat deze trend past in, en gaat behoren tot, de lokale volkscultuur. Halloween behoort tot de Limburgse volkscultuur in de mate dat veel Limburgers er meerdere jaren iets mee doen. Als een gebruik niet langer in onze ‘volksaard’ functioneert, dan verdwijnt het weer, zoals het vrouwsjouwen in Opoeteren. De beschilderde dakpannen daarentegen zijn al veel jaren zichtbare pareltjes van huisvlijt in onze woonwijken. Die kunnen we stilaan als verworven volkscultuur beschouwen.

De grootste bedreiging voor volkscultuur is de commercialisering, al moeten we er meteen aan toevoegen dat commercie en volkscultuur vaak als paard en kar door het leven gaan. Zodra de beschilderde dakpannen geen eigen uiting meer zijn maar in grote reeksen te koop liggen, zijn ze geen actieve volkscultuur meer maar passieve consumptie. Carnaval is actieve volkscultuur voor de deelnemers aan de stoeten, maar passieve consumptie voor die toeschouwers die niet verkleed zijn en enkel gapen en rapen. Volkscultuur is dus niet te koop. Ze is voortdurend in verandering en onderhevig aan de wetten van tijd en plaats.

Er is in de vorige eeuw nog een andere bedreiging geweest voor de volkscultuur: het nazisme heeft er politieke munt uit willen slaan. Dat ligt gelukkig ver achter ons maar toch schreef Tom Lanoye nog: “Waar folklore is, is fascisme niet veraf”. Gelukkig weten we nu dat volkscultuur geen oubollige folklore is, maar het cement van een samenleving. We zien nieuwe gebruiken ontstaan uit de contacten met allochtonen, bijvoorbeeld bij trouwfeesten. We zien moderne jongerencultuur versmelten met oude danstradities in de zogenaamde boombals, ook in Limburg. Mensen laten hun tv achter om samen kerstbomen te verbranden, of op spokentocht te gaan.

Het behoren tot een groep is belangrijk in de bovenstaande definitie van volkscultuur. Het gaat niet alleen over het vinden van allerhande redenen om samen te drinken (ossenfeest, hanenzingen, spaarkassen of chrysostomosvieringen), het gaat ook over elkaar troosten bij een overlijden, over nieuwe buren opnemen in een lokale gemeenschap, over nieuwe vormen van wat men wel eens ‘de goeie ouwe tijd’ noemt. Iedereen is betrokken bij volkscultuur, sommigen alleen op hoogdagen in hun leven en anderen voortdurend. We zien zelfs vaak de volkscultuur in ons dagelijkse leven niet; die valt buitenlanders veel meer op. Zij vragen zich af waarom wij elkaar driemaal kussen en waarom er in december verklede mannen met baarden rondlopen.

Ten slotte nog dit: volkskunde of etnologie is de academische wetenschap die de volkscultuur bestudeert. In Limburg hebben volkskundigen veel werk, want er leeft veel. Dat was al te lezen in de stukjes in dit boek maar er is nog zoveel meer: konterket en haanslaan, konijndorsen en schansen, schoenmakersfeesten en gouden bruiloften, handwerken en veldkapellen, kaarten en koestoten, knapkoeken en streekdranken, … Daarvoor verwijzen we naar www.volkskunde-limburg.be.

Het Limburgs Volkskundig Genootschap dankt u alvast voor uw vele reacties en opmerkingen. Aarzelt u vooral niet omdat te blijven doen, ook op www.volkskunde-limburg.be. De studie van de volkskunde is nooit af. Gelukkig maar.

U kan op de teksten in dit boek reageren via de website van het Limburgs Volkskundig Genootschap: www.volkskunde-limburg.be

Vragen, opmerkingen en aanvullingen blijven welkom.

Volkskunde is een menswetenschap die aan universiteiten wordt gedoceerd. Sommige volkskundigen zijn literatuurwetenschappers of geschiedkundigen. Andere zijn sociologen, pedagogen, psychologen, …

Maar volkskunde is meer dan een wetenschap. Het is ook een hobby, beoefend door gedreven liefhebbers. Men ontmoet 'veldwerkers' van allerlei pluimage: boeren en schoolmeesters, pastoors, artsen, advocaten, … Bij wijze van uitzondering treft men bij de volkskundige veldwerkers zelfs wel eens een economist of ingenieur aan. Het Limburgs Volkskundig Genootschap (LVG) is een actieve groep van zulke Limburgers, die in hun beroep of uit interesse allerlei aspecten van volkscultuur bestuderen.

Het LVG werkt intensief en informeel samen met de verschillende verenigingen, die op het brede terrein van de volkscultuur actief zijn: heemkunde, geschiedenis, dialectologie, familiekunde, streekgastronomie, volkskunst, … Het LVG is echter geen klassieke vereniging. Het is in de eerste plaats een open en interactief informatieforum, een plek waar veldwerkers en volkskundigen elkaar ontmoeten.

Concreet streeft het LVG deze doelstellingen na:

- het verstrekken van informatie omtrent het volkskundige onderzoek en de volkscultuur in en over Limburg;
- het stimuleren en beoefenen van veldwerk en wetenschappelijk onderzoek over volkscultuur in en van Limburg;
- het publiceren van de gevonden resultaten (het 'volkskundige materiaal') in de pers, op het internet of in eender welke vorm;
- het organiseren van congressen, studiedagen, symposia en andere vormingsinitiatieven.

Het centrale contactpunt voor het LVG is de interactieve website: www.volkskunde-limburg.be. Die staat vol gegevens en discussies over actuele aspecten van de volkscultuur in Limburg. De website legt de link met bestaande historische en nieuwe informatie, en maakt het mogelijk om zowel tradities als nieuwe tendensen uit te diepen en te verduidelijken. Veldwerkers en verenigingen kunnen er hun gegevens en bevindingen publiceren.